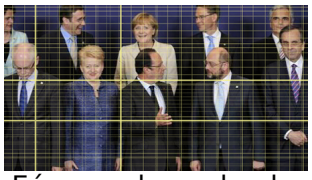
Contributed by Herman Michiel
maandag, 01 juli 2013 - Last Updated maandag, 01 juli 2013

Eén van de geplande onderwerpen van de Top van 27-28 juni was het sociale aspect van de Economische en Monetaire Unie. Met 26,5 miljoen officiële werklozen, waarvan 5,6 miljoen jonger dan 25 jaar, is daar wel enige reden voor. Met veel bombarie werd dan ook bekendgemaakt dat de EU 6 miljard €, later zelfs verhoogd tot 8 miljard, over had om te vermijden dat er een “verloren generatie” ontstaat. Voorzitter van het Europees Parlement Martin Schulz sprak over dit bedrag als een “druppel op een hete plaat”. En inderdaad, met een goede 1000 € per kop creëer je geen werkgelegenheid. Het probleem is echter niet dat het bedrag te klein is, maar dat het beleid van de EU hetzelfde blijft.

Hoe weinig deze Top ook aan concrete beslissingen meebracht, één ding is zeker: er is absoluut geen sprake van een andere aanpak, men zegt niet dat drie jaar soberheidsbeleid de oorzaak is van de massale werkloosheid en dat men een andere weg wil inslaan. De “gezonde overheidsfinanciën” zijn nog steeds de garantie voor “duurzame groei en jobs”, het Europees Semester met zijn rist aan neoliberale “aanbevelingen” (in feite nauwelijks verholen bevelen) werd er bekrachtigd, de Commissie zal nagaan welke richtlijnen het meest “hinder” bezorgen aan KMO’s en deze uit de weg werken… Meer van hetzelfde dus, geen enkele lering uit het spoor van vernieling dat dit beleid achter zich laat.

Een andere hangende kwestie, waar evenmin van vooruitgang kan gesproken worden, is de bankenkwestie. Sinds jaren spreekt men ervan dat de perverse band tussen overheden en private banken moet doorgeknipt worden, dat het niet opgaat dat een lidstaat zich diep in de schulden moet steken (en daardoor in de Europese maalstroom van structurele aanpassingen en trojkabezoeken terechtkomt) om “zijn” banken te helpen of te redden, dat het niet opgaat dat de gewone burger moet boeten voor de frivoliteit van de bankiers (1). Over dit alles werd op de juni-top van een jaar geleden reeds gesproken, maar ook nu werden er geen beslissingen getroffen. Merkel meent dat er verdragswijzigingen nodig zijn, de Commissie denkt van niet, en de fameuze “bankenunie” blijft in het stadium waarin ze zat voor de Top…

Verheugend is dat de Europese leiders het ook niet eens konden worden over de “contracten” die men de lidstaten wil laten afsluiten met de EU. Deze contracten moeten een nog dwingender karakter geven aan de aanbevelingen die de Commissie doet aan de lidstaten (pensioenleeftijd verhogen, werkloosheidsuitkeringen verminderen, indexering van de lonen afbouwen, enz.). Het is een onderdeel van de plannen “voor een echte economische en monetaire unie” die zowel door “president” Van Rompuy als de Europese Commissie sinds een jaar worden naar voren geschoven.

Als lokaas voor het doorvoeren van deze hervormingen zou men ook kleine premies uitbetalen aan de lidstaten die een contract afsluiten… Men kan zich al levendig de demagogie van nationale politici voorstellen: wie deze hervorming weigert, gooit X miljoen in de goot, terwijl we al zo krap bij kas zitten… Op deze top kon daarover gelukkig nog geen akkoord bereikt worden. Dat geeft meer tijd aan vakbonden en sociale organisaties om het verzet daartegen te organiseren. Men is gewaarschuwd: op de Top van december 2013 wil men hierover wel degelijk beslissingen!

Noot:

1) Zie hierover de onthullingen over hoe het er aan toeging bij Anglo Irish Bank.

Dit artikel verscheen oorspronkelijk op Ander Europa.